

INTERVIEW
UITGELICHT

Haar huwelijksreis naar Sri Lanka eindigde bij de IS-aanslag op Zaventem. De bom dendert nog na, maar Laura Alteveer (36) ziet ook positieve gevolgen. Ze reist meer en volgt haar hart als Thaise masseur.

Het beseft na Zaventem

Vanmorgen wakker geworden in de armen van mijn kersverse man, maar niet in Sri Lanka, zoals gepland, maar thuis in ons eigen bed. En wat is dat een veilig gevoel. We zijn er nog!

Het waren woensdag 23 maart 2016 mijn eerste woorden op Facebook. Een dag eerder waren Arnout en ik letterlijk aan de dood ontsnapt. We hadden net ingecheckt op vliegveld Zaventem voor onze huwelijksreis naar Sri Lanka en stonden nog geen veertig meter van de twee terroristische bomexplosies. Om ons heen vielen gewonden en misschien wel doden, die hebben we gelukkig nooit gezien. Arnout en ik sloegen meteen op de vlucht. We kwamen ongedeerd buiten, maar nu negen maanden later weet ik dat ongedeerd niet hetzelfde is als ongeschonden. Ik ben namelijk iets kostbaars kwijtgeraakt: mijn onbevangeheid. Afgelopen augustus zijn we alsnog op huwelijksreis gegaan, nu via Düsseldorf, en toen we voor de incheckbalies stonden kwamen er tranen en raakte ik behoorlijk in paniek. Zodra er grote mensenmassa's zijn ben ik op m'n hoede. Arnout heeft dat minder. Hij redeneert heel rationeel dat de kans dat we twee keer in een bomaanslag terechtkomen, al helemaal verwaarloosbaar klein is. Ik ben echter voortdurend alert en zodra er ergens in de wereld een aanslag is, raak ik geëmotioneerd. Vroeger was het vaak ver van m'n bed, nu kan ik me verplaatsen in angst van de overlevenden."

Arabieren

„Ik betrap me er ook op dat ik ongewild aan etnische profilering ben gaan doen. Een man met een Arabisch uiterlijk maakt me huiverig en al zeker als hij een rugzak heeft. Ik moest laatst wachten op Utrecht Centraal en ik koos het bankje met de blanke man en niet het bankje met de moslim. En tegelijkertijd kom ik dan met mezelf in conflict, want het is niet netjes, zo ben ik niet opgevoed, en het is niet fair. Ik probeer me juist altijd te verplaatsen in die ander, en ik zou het vreselijk vinden als mensen mij, in alles wat ik doe, zouden wantrouwen. Toch heb

ik ook positieve dingen aan de aanslag overgehouden. Ik heb ervaren dat je niet altijd binnen de lijntjes hoeft te kleuren. Ik was als kind best een net en keurig meisje. Ik was geen dwarsligger en deed veel dingen omdat dat nou eenmaal zo hoort. Arnout is daar wat losser, wat rebeler in. Gelukkig maar. We hadden die morgen op Zaventem namelijk net onze koffers ingecheckt bij de balie en konden door naar de douane. Normaal hoor je dan om de wachtende rijen heen te lopen, maar Arnout nam de kortste weg, gewoon vóór de mensen langs. Achteraf is dat ons grote geluk geweest. Anders waren we nog dichterbij de explosies uitgekomen."

Eerste kus

„Het tweede goede dat we er aan over hebben gehouden is dat ik sindsdien wat vaker 'ik hou van jou' zeg tegen m'n dierbaren. En natuurlijk is er het beseft dat je nu moet genieten en niet moet uitstellen. We waren al levensgenieters, maar zijn het nu eens te meer. Onze bucketlist staat nog vol met reizen: met de camper door Europa of naar Costa Rica, Indonesië en vooral Azië. Thailand, Filipijnen, Sri Lanka, op het platteland daar voel ik me thuis. De natuur, de vriendelijke tevreden mensen, de rust."

„Het sluit allemaal aan bij de andere belangrijke wending in mijn leven. Als kind was ik altijd onzeker, ik had totaal geen zelfvertrouwen. Mijn glas was eerder half leeg dan half vol. Enerzijds was ik heel perfectionistisch, anderzijds zat ik vol faalangst. Dat werd de rode draad in mijn leven. Ik ben te vroeg gestopt met het wvo en na de havo met 17 jaar gaan werken als receptioniste bij een dierenarts. Vervolgens nog bij een makelaar, een drukkerij, een computerbedrijf en een machinefabriek, maar mijn onzekerheid was altijd aanwezig. Zo ook de beide keren dat ik heb samengewoond. Ik maakte best snel ruzie en was soms onredelijk jaloeus. Puur uit mijn eigen onzekerheid. Aanvankelijk gebeurde dat ook bij Arnout, met wie ik sinds juni 2009 samenwoon." „Het frappante is dat we elkaar al sinds 1993 kenden, van een vakantie

„Ik heb een tatoeage op mijn rechtervoet: Shradha. Sanskriet voor vertrouwen. Elke keer als ik de tattoo zie dan zeg ik tegen me zelf: Laura, je kunt het!” FOTO MAARTJE VAN BERKEL

in Oostenrijk. Ik was 13, hij 15. Ik van Stramproy, hij uit Nieuwleusen. Hij was de eerste jongen waar ik ooit mee kuste. Daarna bleven we jarenlang pen vrienden. Op m'n 27ste ging m'n tweede langjarige relatie uit. Ik wilde geen man meer zien, en zocht therapeutische hulp. Daar werd me duidelijk dat falen heel menselijk is en dat je niet moet presteren voor een ander, maar naar de ambities van je eigen gevoel. Tegelijkertijd ging ik poweryoga doen en gaandeweg leerde ik dat ik mocht zijn zoals ik ben en dat ik veel meer durfde dan ik zelf altijd dacht. Veel mensen denken dat yoga een soort circusact is met benen in je nek, maar het gaat bij yoga niet om lenigheid maar om een flexibele geest. Ik ben zelf het levende bewijs. Ik ben helemaal niet zo lenig. Het primaire doel van yoga is je gedachten stilleggen, deels door meditatie, deels door ademhaling en bij poweryoga door fysieke

Een man met een Arabisch uiterlijk maakt me huiverig en al zeker als hij een rugzak heeft. En tegelijkertijd vind ik dat niet fair van mezelf.

Laura Alteveer

inspanning. Onze gedachten springen de hele dag als een aapje van hot naar her en zijn vaak onze eigen gesel. We maken ons druk om van alles dat is gebeurd en nog vaker over alles dat kan gaan gebeuren. Zonder stil te staan bij het geluk, de rijkdom, onze gezondheid en tevredenheid in het hier en nu."

Shradha

„Het yoga-virus kreeg me te pakken en ik ben uiteindelijk zelf docent geworden. Ik durf nu te praten voor een klas en ofschoon ik het altijd leuk vond, heb ik toch een kleine tatoeage laten zetten op mijn rechtervoet: *Shradha*, dat is Sanskriet voor vertrouwen. En echt, het werkt. Elke keer als ik de tattoo zie dan zeg ik tegen me zelf: Laura, je kunt het!" „Met die instelling ben ik ook de hbo geaccrediteerde cursus Thaise yogamassage therapeut gedaan. Dat

is een combinatie van yogastrekking en acupunctuur, soort acupunctuur, maar dan zonder naalden. Het was een hele stap voor mij. Gespeend van enig zelfvertrouwen had ik me altijd ingeschaald als een eenvoudig mbo-meisje. Terwijl ik ergens wist dat ik meer in m'n mars had en dat ook wilde bewijzen. Naar mezelf, maar zeker ook naar onze vriendenkring toe, waarin velen op academisch niveau werken. Na drie jaar ben ik geslaagd en afgelopen januari heb ik de stoute schoenen aangetrokken en heb ontslag genomen om in mei hier in Weert voor mezelf te beginnen als yogadocent en Thaise massage therapeut. Ik ben nu volledig in m'n element, dit is het leven dat ik wilde. Het zat er altijd al aan te komen, maar door de gebeurtenissen rond de IS-aanslag op Zaventem ga ik er nu nog bewuster voor."

Ik was 13, hij 15. We waren op vakantie in Oostenrijk. Hij was de eerste jongen waar ik ooit mee kuste. Daarna bleven we jarenlang pen vrienden.

Laura Alteveer

DOOR RON BUITENHUIS

